

Paula Hawkins

În ape adânci

Traducere din engleză de
Camelia Ghioc

3
TREI

„Eram foarte tânără când am fost despicată.

Unele lucruri ar trebui date uitării

Altele nu

E o chestiune de opinie care-s unele și care-s altele“

„The Numbers Game“, de Emily Berry

„Știm acum că amintirile nu sunt fixe sau înghețate, ca borcanele de dulceață ale lui Proust în cămară, ci sunt transformate, dezasamblate, reasamblate și recategorisite de fiecare dată când le evocăm.“

Halucinații, de Oliver Sacks*

* Citat din *Halucinații*, de Oliver Sacks, Editura Humanitas, 2016.

Bulboana Înecașilor

Libby

— Înc-o dată! Înc-o dată!

Bărbații o leagă iar. De data asta altfel: degetul mare de la mâna stângă de degetul mare de la piciorul drept și degetul mare de la mâna dreaptă de degetul mare de la piciorul stâng. Funia petrecută în jurul taliei. De data asta, o cară ei în apă.

— Vă rog! începe să-i implore, fiindcă nu crede că mai poate să îndure încă o dată bezna și frigul.

Vrea să se întoarcă într-un cămin care nu mai există, într-o vreme când stătea cu mătușa ei în fața focului și-și spuneau povești. Vrea să fie în patul ei din căsuța lor, vrea să fie iarăși mică, să tragă pe nări mirosul de fum de lemne și de trandafir și căldura dulce a pielii mătușii.

— Vă rog!

Se duce la fund. Când o trag afară a doua oară, are buzele vineții și respirația i s-a oprit pentru totdeauna.



PARTEA ÎNTÂI

BOOKZONE



2015

Jules

Ai vrut să-mi spui ceva, așa-i? Ce încercai să-mi spui? Parcă am alunecat ușor, pe nesimțite, din conversația asta cu mult timp în urmă. Nu m-am mai concentrat, mă gândeam la altceva, m-am luat cu treburi, nu mai ascultam ce spuneai și am pierdut firul. Ei bine, acum îți acord toată atenția mea. Doar că nu pot să nu mă gândesc că mi-au scăpat câteva detalii esențiale.

Când au venit să-mi spună, m-am înfuriat. Mai întâi m-am simțit ușurată, fiindcă atunci când îți bat la ușă doi polițiști, în timp ce îți cauți biletul de tren, gata să ieși pe ușă ca să te duci la serviciu, te gândești la ce e mai rău. M-am temut pentru oamenii la care țin: prietenii, fostul meu bărbat, cei cu care lucrez. Dar nu era vorba despre ei, au zis, ci despre tine. Așa că, doar pentru o clipă, m-am simțit ușurată. Apoi mi-au spus ce se întâmplase, ce făcuseși, mi-au spus că intraseși în apă și atunci m-am înfuriat. Eram furioasă și înspăimântată.

Mă gândeam ce-o să-ți spun când aveam să ajung acolo, că eram sigură că făcuseși asta doar ca să-mi faci în ciudă, să mă superi, să mă sperii, să-mi tulburi viața. Să-mi atragi atenția, să mă târăști înapoi unde voiai tu să fiu. Și poftim, Nel, ai reușit: iată-mă înapoi în locul unde nu voiam să mai calc vreodată, ca să am grijă de fiică-ta, să fac ordine în dezastrul pe care l-ai lăsat în urmă.

LUNI, 10 AUGUST

Josh

M-a trezit ceva. M-am dat jos din pat ca să mă duc la toaletă și am observat că ușa de la dormitorul părinților era deschisă, iar când m-am uitat înăuntru, am văzut că mama nu era în pat. Tata sforăia, ca de obicei. Radioul cu ceas arăta ora 04:08. Am crezut că a coborât la parter. Nu prea poate să doarmă. Niciunul nu prea mai poate să doarmă acum, dar el ia niște pastile atât de puternice, că nu s-ar trezi nici dacă ai sta lângă pat urlându-i în ureche.

Am coborât tiptil la parter, fiindcă de obicei ea deschide televizorul și se uită la reclamele alea superplictisitoare, despre mașinării care te ajută să slăbești sau să cureți podelele ori să tai legume în o mie de feluri, apoi adoarme. Dar televizorul nu era pornit și ea nu era pe canapea, așa că mi-am dat seama că trebuie să fi ieșit.

A mai făcut-o de vreo câteva ori... cel puțin din câte știu eu. Nu pot să stau tot timpul cu ochii pe toți. Prima dată mi-a zis că ieșise doar la plimbare, ca să-și limpezească gândurile, dar a mai fost o dimineață când m-am

trezit și nu era, iar când m-am uitat pe geam am văzut că mașina ei nu era parcată în față, ca de obicei.

Cred că se duce să se plimbe pe malul râului sau să viziteze mormântul lui Katie. Și eu fac asta uneori, dar nu în toiu noapții. Mi-ar fi prea frică să mă duc pe-ntuneric, plus că m-aș simți aiurea, fiindcă exact așa a făcut Katie: s-a sculat în miez de noapte și s-a dus la râu, de unde nu s-a mai întors. Dar înțeleg de ce o face mama: așa se simte cel mai aproape de Katie, în afară de dățile în care se duce să stea în camera ei, știu că mai face și asta uneori. Camera lui Katie e lângă a mea și pot s-o aud pe mama plângând.

M-am așezat pe canapea ca s-o aștept, dar cred c-am adormit, fiindcă era lumină afară când am auzit ușa, iar când m-am uitat la ceasul de pe șemineu era șapte și un sfert. Am auzit-o pe mama cum închide ușa după ea și fugе direct sus, pe scări.

Am urmat-o. Am rămas în fața dormitorului și m-am uitat prin ușa crăpată. Îngenunchease lângă pat, pe partea tatei, și era roșie la față. Respira greu și spunea:

— Alec, trezește-te! Trezește-te! și-l scutura. Nel Abbott e moartă, a mai spus. Au găsit-o în apă. A sărit.

Nu țin minte să fi spus ceva, dar trebuie să fi făcut vreun zgomot, fiindcă a ridicat privirea și a sărit în picioare.

— Ah, Josh! a spus venind spre mine. Ah, Josh!

Pe față-i șiroiau lacrimi și m-a strâns tare în brațe. Când m-am desprins din îmbrățișare tot mai plângea, dar și zâmbea.

— Of, dragule, a spus.

Tata s-a ridicat în capul oaselor și se freca la ochi. Îi ia o mie de ani să se trezească de-a binelea.

— Nu înțeleg. Când... aseară, vrei să zici? De unde știi?

— M-am dus după lapte, a zis ea. Și toată lumea numai despre asta vorbea... în magazin. Au găsit-o azi-dimineață.

S-a așezat pe pat și-a început iar să plângă. Tata a luat-o în brațe, dar ochii îi erau ațintiți asupra mea și avea o expresie ciudată pe chip.

— Unde-ai fost? am întrebat-o. Unde te-ai dus?

— La cumpărături, Josh, tocmai ți-am zis.

Minți, îmi venea să-i zic. Ai fost plecată ore în șir, n-ai dat doar o fugă după lapte. Asta-mi venea să-i spun, dar n-am putut, fiindcă părinții mei stăteau pe pat, se uitau unul la altul și păreau fericiți.

MARȚI, 11 AUGUST

Jules

Îmi amintesc. Pe bancheta din spate a rulotei, cu un zid de perne în mijloc, graniță între teritoriul tău și al meu, mergeam să ne petrecem vara în Beckford: tu agitată și nerăbdătoare, abia așteptai să ajungem, iar eu verde la față de la răul de mașină, încercând să nu vomit.

Nu doar că mi-am amintit, ci am simțit-o. Am simțit aceeași greață în după-amiaza asta, în timp ce conduceam repede și prost, cocoșată peste volan ca o babă, luând curbele prea larg, până-n mijlocul drumului, frânând prea brusc, trăgând de volan aiurea la vederea mașinilor din sens opus. Mi se întâmpla chestia aia, senzația pe care-o am când văd o dubă albă gonind spre mine pe una dintre benzile alea înguste și mă gândesc... *o să trag de volan, zău că da, o să virez direct în calea lui*, nu fiindcă așa vreau, ci pentru că așa trebuie. De parcă în ultima clipă o să-mi pierd liberul-arbitru. E ca atunci când stai pe marginea unei faleze sau a unui peron și te simți împins de o mână invizibilă. Ce-ar fi? Ce-ar fi dacă așa face, pur și simplu,

un pas în față? Ce-ar fi dacă aş trage, pur şi simplu, de volan?

(Până la urmă, nu suntem atât de diferite.)

M-a uimit cât de bine-mi aminteam. Prea bine. Oare de ce pot rememora perfect lucrurile care mi s-au întâmplat la opt ani, dar, oricât aş încerca, mi-e imposibil să-mi amintesc dacă am vorbit cu colegii să reprogrameze pentru săptămâna viitoare evaluarea unui client? Lucrurile pe care vreau să mi le amintesc îmi scapă; cele pe care încerc din răsputeri să le uit se întorc neconținut. Cu cât mă apropiam mai mult de Beckford, cu atât mai stăruitor devenea, iar trecutul țâșnea spre mine ca un stol de vrăbii dintr-un gard viu: surprinzător și implacabil.

Toată vegetația aia luxuriantă — verdele incredibil, galbenul viu, neon, al grozamei de pe deal — mi se întâpărea pe creier ca un fier roșu și aducea filmul amintirilor: tata ducându-mă-n brațe în apă, eu chirăind și zvârcolindu-mă fericită, pe la patru sau cinci ani; tu sărind în râu de pe stânci, cățărându-te de fiecare dată mai sus. Picnicuri pe malul nisipos al bulboanei, gustul loțiunii de protecție solară pe limbă; cum prindeam din spatele morii pești grași, bruni, în apa măloasă, lentă. Tu venind acasă cu sânge și roindu-ți pe picior după ce calculaseși greșit una dintre acele sărituri, apoi înfigându-ți dinții într-un prosop, ca să nu plângi în timp ce tata-ți curăța rana. Nu în fața mea. Mama într-o rochie bleu vaporosă, desculță în bucătărie, cu tălpile de un maro-închis, ruginiu, făcând terci de ovăz pentru micul dejun. Tata, desenând pe malul râului. Mai târziu, când ne-am făcut mai mari, tu în blugi scurți și cu sutienul de la costumul de baie sub tricou, furișându-te afară seara, ca să te întâlnești cu un băiat. Nu orice băiat, ci băiatul *acela*. Mama,

mai slabă și mai fragilă, dormind în fotoliul din living; tata dispărând în lungi plimbări cu nevasta vicarului, dolofană, palidă și mereu cu o pălărie de soare. Îmi aduc aminte de-un meci de fotbal. Soarele fierbinte reflectat în apă, toți ochii ațintiți spre mine; clipeam des ca să-mi rețin lacrimile, sânge pe coapsă, răsete răsunându-mi în urechi. Le aud și acum. Și tot timpul, în fundal, zgomotul torentului.

Eram atât de adânc cufundată în apa aia, încât nu mi-am dat seama că ajunsesem. Eram acolo, în inima orașelului; m-a înconjurat dintr-odată, de parcă închisesem ochii și fusesem transportată acolo ca printr-o vrajă. Până să mă dezmeticesc, conduceam încet pe străduțe înguste, cu laturile pline de mașini de teren parcate, observând fugar, cu coada ochiului, piatra roz fanat dinspre biserică, către vechiul pod, de-acum precaută. Mi-am fixat privirea pe asfaltul din fața mea și am încercat să nu mă uit la copaci, la râu. Am încercat să nu văd, dar n-am avut de ales.

Am tras pe marginea drumului și am oprit motorul. Am ridicat ochii. Vedeam copacii și treptele din piatră acoperite cu mușchi verde, periculoase după ploaie. Mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul. Mi-am amintit: o ploaie înghețată răpăind pe asfalt, lumini albastre intermitente care se întreceau cu fulgerele ca să ilumineze râul și cerul, nori de abur ieșind din gurile unor fețe panicate și un băiețel, alb ca varul și tremurând, condus de o polițistă în sus pe scări, către stradă. Îl ținea strâns de mână și avea ochii holbați și-o privire înnebunită; își întorcea capul într-o parte și-n alta strigând pe cineva. Simt și acum ce-am simțit în noaptea aia, groaza și fascinația. Aud și acum în mintea mea vorbele tale: *Cum o fi? Ți închipui? Cum o fi să-ți vezi mama murind?*

Mi-am ferit privirea. Am pornit mașina și-am continuat drumul, am trecut peste podul unde străduța se răsucesce într-un cerc. Am căutat ieșirea... prima la stânga? Nu, nu-i aia, a doua. Și iat-o: Casa Morii, un corp masiv de piatră maro. Cu furnicături pe pielea rece și umedă, am intrat cu mașina prin poarta deschisă, pe alee.

Un bărbat aștepta, cu ochii la telefon. Un polițist în uniformă. S-a apropiat de mașină cu pași repezi și am coborât geamul.

— Sunt Jules, am spus. Jules Abbott? Sunt... sora ei.

— Ah! a spus stingherit. Da, corect. Sigur. Uitați — a aruncat o privire spre casa din spatele lui — acum nu-i nimeni aici. Fata... nepoata dumneavoastră... e plecată. Nu prea știu unde...

Și-a scos stația de la centură.

Am deschis portiera și am coborât.

— Pot să intru în casă? am întrebat.

Mă uitam în sus, la fereastra deschisă a fostei noastre camere. Încă te vedeam acolo, așezată pe pervaz, cu picioarele atârdate afară. Amețitor.

Polițistul părea nesigur. S-a întors cu spatele și-a spus încet ceva în stație, apoi spre mine:

— Da, e-n regulă. Puteți intra.

Am urcat scările orbește, dar am auzit apa și am simțit mirosul pământului, al celui din umbra casei, de sub copaci, din locurile neatînse de soare, duhoarea puternică a frunzelor putrede, iar mirosul m-a aruncat înapoi în timp.

Am deschis ușa din față, aproape sigură că aveam s-aud vocea mamei strigându-mă din bucătărie. Am împins din reflex ușa cu șoldul când a ajuns în locul unde se-nțepenea în podea. Am pășit în hol și am închis-o